

[Lundberg.]

til Dels ved Hjælp af det offentlige, som giver fri Proces til at føre en fuldkommen haabløs Sag videre, tvinger Bladet til at føre Sagen og derved have en saadan Udgift.

Det er uheldigt, naar det drejer sig om offentlige Institutioner, Blade o. s. v., og det er endnu mere uheldigt, hvis det drejer sig om private Personer. Thi hvor er vi henne, naar en Mand kan paaføre en anden et Sagsanlæg, og denne fuldkommen uskyldige Mand saa ser sig nødsaget til at engagere en Sagfører for at forsvare sig; han bliver frikendt, men Anklageren faar videre fri Proces til Højesteret? Den anden maa ogsaa her engagere Sagfører, en skønne Dag staar han maaske og har slet ingen Penge, og en ham fremmed Person har ganske unødigt paatvunget ham en Udgift paa 500—1 000—1 500 Kr. blot for at faa fastslaaet, at den anden uberettiget har lagt Sag an imod ham.

Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om der ikke kan være Tale om at faa ændret Retsplejelovens § 312. Der staar ganske vist i det første Afsnit, at den tabende Part er pligtig at erstatte Modparten de ham ved Retssagen paaførte Udgifter, for saa vidt Parterne ikke har truffet anden Overenskomst eller Retten under særlige Omstændigheder finder skellig Grund til at gøre Afvigelse derfra. Det er jo en ganske klar Bestemmelse; men i Paragraffens øvrige Afsnit er der taget saa mange Forbehold — Beløbet kan sættes under eet til en rund Sum, saaledes at Udgiften til Sagførersalær erstattes med et passende Beløb, medens andre Udgifter saa vidt muligt erstattes fuldt ud o. s. v., jeg skal ikke trætte med Oplæsning deraf —, at det ikke vil være muligt at komme anden Vej ud, end det skete i det Tilfælde, jeg her nævnte.

Det vilde imidlertid være rimeligt at sikre en Borger, der ganske uberettiget faar et Sagsanlæg paa Halsen og er fuldstændig sagesløs i enhver Henseende, mod at skulle laane Penge for at klare sig ud af Skærene, naar Sagen langt om længe er færdig. Det vil være en uholdbar Tilstand baade for Borgerne og for Pressen, hvis det ikke er muligt for den danske Presse at rejse saadanne Spørgsmaal, som er af Interesse for Befolkningen, f. Eks. en Sag som den nævnte, hvor det drejede sig om, at Befolkningen fik raadne Fødevarer — der maatte konfiskeres 300 kg Pølse —, altsaa en fuldkommen oplagt Sag, hvor det ved alle Instanser kon-

stateres, at Bladet er ganske sagesløst, at det kun har skrevet, hvad der var rigtigt, har behandlet Sagen paa en saadan Maade, at det overhovedet ikke kunde kritiseres i nogen Retning. Og saa giver det offentlige den paagældende fri Proces til Højesteret, for at Omkostningerne kan blive endnu større!

Det forekommer i hvert Fald mig, der som bekendt ikke er Jurist og ogsaa har temmelig ringe Indsigt i Retsplejemaskineriet, at her er et Punkt, hvor en Ændring vilde betyde Opfyldelsen af et retfærdigt Krav.

Hans Rasmussen: Jeg kan fatte mig meget kort, dels fordi jeg lagde Beslag paa forholdsvis lang Tid, da jeg første Gang havde Ordet, dels fordi den højtærede Justitsministers Svar til mig for et Øjeblik siden giver mig Haab om, at der kan indføres Ændringer og Forbedringer paa Omraader, hvor jeg har tilladt mig at gøre Henstillinger og rette Kritik. Jeg skal gøre nogle Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser, der er fremsat, siden jeg havde Ordet første Gang.

For ikke at glemme det vil jeg straks sige et Par Ord i Anledning af den Tale, som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit holdt. Saa vidt jeg forstod, lod det ærede Medlem nu i det væsentlige sit Angreb paa Nævningeinstitutionen falde, ja gav endog Udtryk for den Opfattelse, at det ærede Medlem ikke var Modstander af Nævningeinstitutionen som saadan. Naar jeg i min første Tale tillod mig at nævne det ærede Medlems Navn paa den Maade, jeg gjorde, var det, fordi den Udtalelse, som det ærede Medlem tidligere har fremsat med Henblik paa Afgørelsen i en bestemt Sag; var af den Natur, at den æggede mig til Modsigelse.

Jeg minder om, at det ærede Medlem meget stærkt kritiserede en Afgørelse ved en Nævningedomstol i Kolding; det drejede sig om en Sigtelse mod en Kvinde for uforvarlig Omgang ved Barnefødsel og Ombringelse af sit Barn, og under sin Omtale af denne Sag benyttede det ærede Medlem her fra denne Talerstol Ord som disse: Er det ikke saadan, at enhver ung Kvinde, der affliver sit Barn umiddelbart efter Fødselen, er saa at sige sikker paa at blive frikendt?

Den Betegnelse, som det ærede Medlem gennem denne Bemærkning gav den nuværende Tilstand, syntes jeg ikke burde have Lov til at staa uimodsaet. Thi saadan